

2023 | Editie 2
Herfst

*Ridderlijkheid,
Spiritualiteit en Caritas*

MAGAZINE

SAINT LAZARE

GRAND BAILIWICK OF THE NETHERLANDS AND THE PRIORY OF BELGIUM

All about the big world we get to live in –
Exclusive news from the Grand Bailiwick of the Netherlands
and the Priory of Belgium

IN DEZE EDITIE:

Inhoudsopgave

1. Inleidende opmerkingen van de redactie	p. 3
2. Een bericht van onze Grand Bailiff	p. 4
3. In Memoriam	p. 5
4. Column: Verbonden in geloof	p. 7
5. Reizen met Vrienden naar Jeruzalem	p. 10
6. Column: Noeste Arbeid	p. 12
7. Het bal in Gotha	p. 14
8. Bericht uit Commanderie St. Damiaan	p. 16
9. Column: (Echte) ridderlijkheid	p. 18
10. Investiture Heilsbronn – Grand Bailiwick of Germany	p. 21
11. Interviews met onze postulanten	p. 24
12. Geloven en Elvis	p. 28
13. Column: Vraag en Antwoord	p. 30
14. Tot slot	p. 31

Colofon:

Jaargang: 2023
 Editie: 2
 Datum: 2 oktober 2023

Redactie:

mevr. H.J. Wijers DCLJ

mr. P.N.M. Winnubst MLJ

drs. I.M.N. Winnubst MLJ

Socials:

www.saintlazarus.nl

**alle foto's in dit magazine zijn eigendom van Orde van Lazarus, en/of zijn toegestaan voor gebruik en/of zijn vrij van Copy Right.*

Inleidende opmerkingen van de redactie

Dit jaar hebben wij allen een belangrijk iemand verloren, een geliefd lid van onze Orde en een belangrijk lid van onze redactie, Bernard Grothues. Bernard hielp ons met het oppakken, doorzetten en aanpakken van alle zaken die komen kijken bij *Public Relations*. Hij wordt gemist door ons allen. Naar het voorbeeld dat hij ons heeft gegeven met zijn inzet, gaan wij verder op deze wijze eer te doen aan zijn inspanningen.

“Hij wordt gemist door ons allen. Naar het voorbeeld dat hij ons heeft gegeven met zijn inzet, zullen wij verder gaan in de hoop eer te doen aan zijn inspanningen.”

Wij zijn verdergegaan met het vormgeven van onze Magazine. Het blijft een project dat zich ontwikkelt, waarbij wij streven om steeds weer een betere leeservaring te geven met inhoud en lay-out. Deze editie van ons Magazine kijkt terug op een aantal mooie activiteiten en evenementen die dit jaar hebben plaatsgevonden en kijkt uit naar de Investituur die in oktober plaatsvindt.

In deze editie staan weer onze vaste drie columns over onze drie pijlers: geloof (spiritualiteit), noeste arbeid (barmhartigheid) en ridderlijkheid. Daarnaast wordt onder meer in deze editie geschreven over de bedevaart die werd ondernomen door een aantal jongeren naar Jeruzalem. In deze editie staan artikelen over het bal in Gotha, is er een bericht vanuit de commanderije St. Damiaan, wordt er geschreven over de beleving van een moderne mis, over de investituur in Heilsbronn en worden onze postulanten voorgesteld aan de hand van interviews. Tenslotte vindt u in een column ‘Vraag en Antwoord’ het antwoord hoe wij omgaan met privacy. Genoeg leesmateriaal om de donkere dagen tot Kerst door te komen! Wij brengen na de Investituur en voor Kerst nog een Magazine uit!

Wij wensen u veel leesplezier!

Namens de redactie,

Petr Winnubst, MLJ

PR Officer

Een bericht van onze Grand Bailiff

Waarde lezer,

En dan hebben wij de langste dag alweer enige tijd achter ons liggen. De langste dag en de kortste nacht rond 21 juni. De dagen worden langzaam maar zeker korter en de nachten, het donker daarmee langer en de warmte van de zon evenals het licht wordt minder.

Mijmerend in de schemer, genietend van het bijna donker, fiets ik door het bos en langs de hei. Toch moet ik oplettend blijven, want juist dit is een tijdstip dat het wild mijn pad onverwachte kan kruisen. En ik verzeker u de schutkleuren van het wild zijn zo verweven met de kleuren van de omgeving dat de zwijnen voor je neus staan of de reeën ineens oversteken. Ik draag geen hoedje anders zou dat ding spontaan van mijn hoofd vallen van de schrik. Nee, niet de schrik van de dieren, die ben ik wel gewend maar wel de schrik van het verwachte onverwachte zien gebeuren. Verderop op een open plek blijf ik even staan, geniet van de stilte, nou ja stil.

De wind raakt de bladeren van de bomen zachtjes aan, hier en daar kraakt en tak, een late vogel laat zich nog even horen, in de verte klinkt een steenuil en een eekhoorn schiet voor mij langs en rent met een ongekeerde snelheid een boom in. De paddenstoel die daar staat is gebroken, ik zak door mij knieën en bekijk de paddenstoel die, zo ziet het eruit, pas gekrakt is. Een dier, dat is zeker.

Leven en dood, licht en donker schiet door mij heen. Zij gaan hand in hand, zouden zij zonder elkaar kunnen? Als het een er wel is en het ander niet, hoe zou het dan zijn? Leven zonder lijfelijke dood, dan wordt het wel erg vol op deze aarde. Is leven licht? Nee, leven is niet altijd licht maar licht is wel nodig om te leven. Licht en warmte brengt groei, kleur en bloei en om te kunnen en mogen rusten van die inspanningen is er het donker, de nacht met de maan als wacht. Dat is wat wij mensen nodig hebben licht en warmte. Wij vinden het bij de dag, de zon, in het licht, in ons geloof en bij elkaar.

Een glimlach verschijnt als ik aan de afgelopen zomer denk, mijn bezoeken thuis bij ordeleden, de saamhorigheid bij de jaarlijkse schoonmaak in de manage, de broederschap op de maandelijkse donderdagavond en niet te vergeten de Pelgrimage die een groep mannen onder begeleiding van een geestelijke hebben gemaakt. Ik denk terug aan de gesprekken met geïnteresseerden en aan het feest in Gotha. Het gaat over leven, over delen, over samen, het gaat over licht, geloof en goed doen.

Leven en licht, uitkijkend naar de Vigil en Investituur waar wij wederom nieuwe Ordeleden mogen begroeten, omarmen en welkom mogen heten. Groei en bloei door te geven en te delen, door samen te werken, door om te zien naar elkaar in verbondenheid en broederschap.

Het is onze manier om warmte en licht te verspreiden, ieder op eigen wijze en met eigen kunde en mogelijkheden, aan hen die zoveel ontberen, aan hen die ziek zijn, armer zijn, aan hen die lijden. Warmte en licht, van grote betekenis. Samen met elkaar zijn wij sterk, ik ben dankbaar voor ieders inzet en werk. Ik zie u graag het tweede weekeinde van Oktober in Den Haag.

Herma Wijers, DGCLJ

Grand Bailiff

In Memoriam

Requiesce in pace

Peter Gerard Kok

* 19 Maart 1941

† 21 April 2023

Na een leven waarin Carpe Diem centraal heeft gestaan is Peter afgereisd naar het eeuwige Oosten.

Chevalier Peter Kok was vanaf het begin, 1999, betrokken bij onze Orde en heeft aan verschillende functies invulling gegeven. Zijn kennis over de Orde en de verschillende ritualen waren groot en wij konden altijd een beroep doen op deze kennis die hij graag deelde. De laatste jaren was Peter steeds minder aanwezig en genoot van de bloemen en de natuur in zijn woonomgeving en maakte, waar nog kon, zijn geliefde reizen. Zijn humor en zijn eigenzinnigheid worden gemist.

Wij wensen zijn familie en zijn partner Frank alle kracht om dit afscheid te verwerken.

Atavis et Armis

In Memoriam

Requiesce in pace

Bernard Grothues

* 3 Juni 1934

† 5 Juli 2023

Na een lang leven heeft de Heer tot zich geroepen
Chevalier Bernard Grothues
Lid in de Orde van Oranje Nassau en
en sinds 2014 lid van onze nobele Orde

Chevalier Bernard Grothues was een enthousiast lid binnen onze Orde, vol energie en voortvarendheid heeft hij invulling gegeven aan de functie archivaris en Public Relations Officer.

Een man die meedacht, altijd bezig was, op onderzoek uitging, internationaal contacten legden en ondanks, volgens zijn zeggen niet zo handig zijn met de computer, was hij erg actief op Facebook.

Zijn aanwezigheid wordt gemist. Wij wensen zijn familie en echtgenote Henny alle kracht om dit afscheid te verwerken.

Atavis et Armis

Column: Verbonden in geloof

Afgelopen juli tijdens de Nijmeegse Vierdaagse vroeg het peloton van de HSSK (Haagse Studenten Schutters Korps) om de zegen. Bij die gelegenheid sprak ik onder andere woorden uit het de Evangelie van Lucas waarin Johannes de Doper woorden uit Jesaja 40 woorden herhaald: ‘Elk dal moet gevuld, elke berg of heuvel geslecht worden, de kronkelpaden moeten recht, de ruwe wegen effen worden. En heel de mensheid zal Gods redding zien’. Met de Zevenheuvelenweg van Groesbeek nog voor de boeg zou een dergelijke verandering voor velen een prettig idee (kunnen) zijn.

Uiteraard heeft de Bijbeltekst geen betrekking op de Vierdaagse, maar gaat het om de komst van Jezus; in de wereld en in ons leven. Nu kun je natuurlijk bergen en dalen

‘de baas’ zijn door er overheen te trekken, of je over kronkelende geitenpaadjes langs de bergrand voort te bewegen of een tunnel graven, maar dat kost best veel rekenwerk, geld en arbeid.

Maar het gaat in deze tekst niet over bergen in natuurlijke zin. Wel over bergen die we op onze levensweg ervaren en die ons bemoeilijken of waarop we ons zelfs te pletter lopen en welke om die reden moeten worden geslecht. Als ons iets aan narigheid overkomt dan is dat voor ons vaak een reden om er met een gestrekt been tegenin te gaan. Met al onze kracht willen we ons zelf bewijzen.

Jezus leert zijn apostelen en èn ons als leerlingen van nu dat het enige wat we nodig hebben ons geloof is. Geen berg aan geloof, maar zelfs als je geloof maar zo klein is als een mosterdzaadje, kun je bergen verzetten.

“Geen berg aan geloof, maar zelfs als je geloof maar zo klein is als een mosterdzaadje, kun je bergen verzetten.”

Het was half januari 2005. De Tsunami had op 2e kerstdag 2004 een enorm aantal slachtoffers gemaakt en ik ontving begin januari een sms met de vraag of ik naar Noord-Sumatra, Indonesië wilde komen om te helpen de tranen van de overlevenden te drogen. Hoewel ik me als kersverse seminarist enerzijds gevleid voelde dat er een beroep op mij werd gedaan zag ik er anderzijds als een berg tegenop. Met handen en voeten, goede wil en geduld kom je een heel eind, maar mijn Indonesische taal is niet zó denderend dat ik in die taal diepgaande (geloofs-)gesprekken kan voeren. Vijf dagen later was ik toch op het revalidatiecentrum, waarmee ik me verbonden voel en waar overlevenden van de ramp heen werden gebracht om geholpen te worden naar lichaam en/of ziel en om op verhaal te komen.

Bij mijn eerste rondje over het terrein vertelde één van de Islamitische overlevenden me wat hem was overkomen. Hij maakte met zijn vrouw en hun drie kinderen een autorit, toen een golf van zo'n 15 meter hen overspoelde. Zelf had hij zich kunnen redden door het raam van de auto kapot te slaan, maar zijn vrouw en kinderen waren met auto en al meegesleurd en omgekomen. Dit verhaal klonk niet zonder tranen en verslagenheid uiteraard en Hij vroeg zich af waarom God dat had laten gebeuren. Wereldwijd en binnen alle religies klinkt toch steeds weer dezelfde vraag... Hij sloot af met de woorden: 'Maar uw geloof en God is anders dan de mijne, dus het heeft eigenlijk geen zin dat ik het u vertel'.

Mijn reactie was een vraag: 'Als we over uw God spreken en we zouden Hem een plek moeten geven, zit hij dan aan de voet van de berg, halverwege of op de top'?

'Op de top natuurlijk', sprak de man. Waarop ik zei: 'mijn God ook, want er is maar één God en u volgt de weg van Mohammed, ik volg de weg van Jezus om bij die ene God uit te komen'. Van dat moment af gaf de man zichzelf en mij gaandeweg een kans om samen gelovig onderweg te zijn en zijn berg aan ellende in ieder geval een plek te geven.

Wij mogen ieder voor zich proberen ons geloof een plek te geven in ons leven. Niet door het zaadje dat in ons is gelegd te koesteren zonder iets anders te doen dan ernaar te kijken, maar door er iets mee te dóen. Binnen de Orde proberen we dat ook naar beste kunnen. En als mijn oren zich niet vergissen klinken er in toenemende mate stemmen van (aspirant-) leden die geloofsinhoud als een waardevolle zo niet basisvulling geven aan hun (eventuele) Orde lidmaatschap willen geven.

Dat het geloof gewoon ter sprake mag komen, dat we zoeken naar een aantal momenten doorheen het jaar waarop we onszelf de kans geven het zaadje van ons geloof - dat ons vanaf het begin van ons leven is meegegeven - iets meer te voeden zodat het blijft - dan wel gaat groeien.

Wie op niveau wil sporten zal moeten trainen, wie op niveau wil werken zal zich moeten blijven bekwamen op zijn of haar vakgebied, wie vanuit zijn of haar geloof onderweg wil zijn in het voetspoor van Christus zal zich de moeite mogen getroosten om zich te verdiepen in datgene of beter gezegd in Degene die aan de basis ligt van dat geloof. Dat hoeft zeker niet groots en meeslepend te zijn, maar mag heel klein beginnen; al was het maar ter grootte van dat mosterdsaadje.

Als we dan zoeken naar een voorbeeld, dan kunnen we dicht bij huis blijven: we mogen onszelf plaatsen naast Martha en Maria, de zusters van de heilige Lazarus. Rondom de dood van hun broer (na te lezen in Johannes, 11) zie je ook dat spel van ‘Ik geloof’ versus hun aarzeling en ongelooft. Datzelfde geldt voor de leerlingen.

Jezus’ antwoord op dat gebeuren rondom Lazarus is dit: Wie in Mij gelooft mag dan wel sterven, tóch zal hij leven en iedereen die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven’.

“Laten wij daarom werk maken van ons geloof, of het nu groot is of klein. De Blijde Boodschap geeft ieder van ons de kans te groeien in geloof.”

Laten wij daarom werk maken van ons geloof, of het nu groot is of klein. De Blijde Boodschap geeft ieder van ons de kans te groeien in geloof. Geloof dat nooit af is, maar erom vraagt gevoed te worden in woord, daad en gedachte, zodat we met Lazarus kunnen opstaan tot hernieuwd leven.

Right Reverend Bertran van Paassen, ChLJ.

Chaplain

Reizen met Vrienden naar Jeruzalem

Een onverwachts mooi avontuur!

Met een gemixt gevoel begon ik aan mijn reis naar Israël. Ik stond om 05:15u op Schiphol te wachten op negen anderen waarvan ik er maar twee kende. Ik wilde al heel lang een keer naar Israël, maar had zelf nooit het initiatief genomen om te gaan. Toen deze uitnodiging kwam was mijn antwoord gelijk klaar: GAAN! Wat volgde, was een reis vol onvergetelijke ervaringen en ontmoetingen die onze horizon verbreedden en ons dichterbij de geschiedenis van dit fascinerende land brachten.

“Toen deze uitnodiging kwam was mijn antwoord gelijk klaar: GAAN!”

De eerste vijf dagen brachten we door in de prachtige stad Jeruzalem. De oude stad, met zijn smalle straatjes en historische bezienswaardigheden, voelde als een reis terug in de tijd. We verkenden de oude stadsmuren en verdwaalden in een doolhof van

geschiedenis, cultuur en religie. Een hoogtepunt was ons bezoek aan de graf tombe van Lazarus, een heilige plek die ons diep raakte. We volgden ook de Kruisweg, waar we in de voetsporen van Jezus wandelden en inzicht kregen in deze historische gebeurtenis. Een ontmoeting met Bisschop William Shomali was een bijzonder moment. Zijn vriendelijkheid en wijsheid inspireerden ons, en we deelden gesprekken over de missie van de Lazarus Orde en hun werk in de praktijk. Een ander hoogtepunt was ons bezoek aan het "Infant Welfare Center," een project van Amerikaanse broeders. Hier zagen we hoe de Orde zich inzet voor het welzijn van anderen, en het was inspirerend om de impact van hun inspanningen te zien.

Op de voorlaatste dag van ons verblijf in Jeruzalem brachten we een bezoek aan Yad Vashem. Hier bezochten we het Holocaustmuseum en de aangrijpende begraafplaats. Deze ervaring was zeer indrukwekkend en liet een grote indruk achter. Wat bijzonder was, waren de bomen die werden geplant ter ere van degenen die Joden tijdens de WOII hebben geholpen.

Hun herinnering leeft voort in elk van deze bomen.

“Hier zagen we hoe de Orde zich inzet voor het welzijn van anderen, en het was inspirerend om de impact van hun inspanningen te zien.”

Na ons verblijf in Jeruzalem vertrokken we naar Messada, het paleis van Koning Herodus. Deze tussenstop was het meer dan waard, we hebben er twee uur voor omgereden om niet door Palestijns gebied te rijden en het was enorm warm. Ik waande mij echter in een andere wereld toen we rondliepen door de overblijfselen van dit indrukwekkende bouwwerk. Diezelfde

dag reisden we door naar Tiberias, gelegen aan het prachtige meer van Galilea. In de twee volgende dagen zouden we de Israëlische Marathon, de IML lopen. Dit ging voor mij helaas niet door vanwege een blessure. Terwijl de anderen gingen lopen mocht ik genieten van de prachtige natuur en een hotdog.

Op de voorlaatste dag stopten we in Akko, het laatste bolwerk van de tempeliers. Hier zochten we op kaarten en plattegronden naar overblijfselen van onze Lazarus Orde, wat ons een gevoel van verbondenheid met de geschiedenis gaf. Aan het einde van deze dag arriveerden we in Tel Aviv, een bruisende stad met uitzicht op het strand en de zee. Onze accommodatie bood prachtige zonsondergangen en een fantastisch uitzicht op de stad. Op de laatste dag van onze reis hadden we privilege om de Nederlandse ambassadeur in Tel Aviv te ontmoeten en te praten over de Orde en de uitdagingen waarmee Israël te maken heeft.

“We werden ondergedompeld in de rijke geschiedenis en cultuur van dit land en maakten deel uit van de voortdurende missie van de Lazarus Orde. Een reis om nooit te vergeten.”

Mijn reis naar Israël was een bijzonder avontuur. We werden ondergedompeld in de rijke geschiedenis en cultuur van dit land en maakten deel uit van de voortdurende missie van de Lazarus Orde. Een reis om nooit te vergeten.

Niels Rijnbout, CLJ.

Bailiwick Marshal

Column: Noeste Arbeid

De jaarlijkse manege klusdag

In de vorige publicatie schreef confrère Winnubst over de Noeste Arbeid in de RK Parochie Maria Sterre der Zee, waar hij en ik, en een aantal andere Genoten van het Groene Kruis (het voorportaal van de Commanderie Holland en Zeeland) de handen uit de mouwen staken. Een taak van een paar dagen maakt met vele handen licht werk.

Evenzo maakte de velen handen op de jaarlijkse manege klusdag, de jaarlijks terugkerende charitas welke zeer populair is onder de (jonge) leden van het genootschap, van veel werk licht werk! Bij elke iteratie van de klusdag blijkt de groep vrijwilligers te groeien. Dit jaar melden zich ruim 40 dames en heren om de Madurodam Manege te ontzorgen, en op deze manier kennis te maken met de pilaren van de Orde: Ridderlijkheid, Christelijkheid (of Spiritualiteit), en Charitas.

Ten eerste: Charitas wordt gedefinieerd als een daad van liefde en barmhartigheid. Dit laatste op haar beurt weer verduidelijkt als: de behoefte om hulp te verlenen aan mensen die in geestelijke of lichamelijke nood verkeren. De deug van Charitas weergeeft dan dus de eigengemaakte behoefte om hen die in geestelijke of lichamelijke nood zijn te helpen - dat is wellicht juist wat de klusdag op de Madurodam Manege definieert.

De stallen hebben namelijk als volledige naam:

Madurodam Manege Stichting Paardrijden voor Gehandicapten. Bij therapeutisch paardrijden is het paard de therapeut. Door de beweging van en de omgang met het paard, gaan mensen zich beter voelen. Niet alleen fysiek, maar ook mentaal. Door de Manege te onderhouden bieden de Genoten indirect een belangrijke bijdrage aan het in stand houden van het therapeutisch paardrijden en de gezondheid van de ongeveer 180 ruiters in de Bosjes van Pex.

Dan in omgekeerde volgorde: Ridderlijkheid, of Chevaleresk gedrag (let op het woord Cheval, Frans voor Paard) is onlosmakelijk verbonden met de manege klusdag en de naamgever van de stallen: George Maduro. Laat het nu dan ook net de geboorte dag zijn geweest van George John Lionel Maduro - waarlijk, wij werkte in zijn naam.

“Zo wordt een klusdag, naast de noeste arbeid, ook een moment van reflectie en gesprek - waarbij je nader bij elkaar komt.”

U heeft reeds de naam Maduro en Madurodam meermaals mogen lezen in deze column, en zondermeer gedacht: “Heeft dat iets te maken met de miniatuur stad in Den Haag?” In welk geval u dat goed gedacht heeft! George Maduro (15 juli 1916 - 8 februari 1945) was een Nederlandse Verzetsheld, Reserve Officier der Cavalerie en Ridder 4e klasse der Militaire Willemsorde. Madurodam is naar hem vernoemt en de omzet van het themapark wordt gebruikt voor verschillende goede doelen, waaronder de Stichting Paardrijden voor Gehandicapten.

Dankzij de Manege Klusdag komen de Genoten van het Groene Kruis, voor zover zij nog niet bekend zijn met het verhaal van George Maduro, in contact met de nalatenschap van deze ridderlijke held, en worden zij geïnspireerd om (al dan niet in kleinere maten) edelmoedig en galant te zijn - op de eerste plaatst door zich onbaatzuchtig in te zetten voor de manege klusdag.

Om ten slot uit te komen op Christelijkheid dan wel Spiritualiteit. Spiritualiteit wordt door eenieder anders beleefd, en zo ook het Christendom. Daar wij een oecumenische Orde zijn onderhouden wij verschillende stromingen, welke prima zij aan zij kunnen bestaan. Of dit nu in de kerk, aan het diner bij de maandelijkse bijeenkomsten, of met een hamer en spijkers ter hand, schouder aan schouder in een stal is.

Zo wordt een klusdag, naast de noeste arbeid, ook een moment van reflectie en gesprek - waarbij je nader bij elkaar komt. Ik haak terug op de column van confrère Winnubst. Geloof (en spiritualiteit) is bij voorbaat een activiteit. Door die ene dag je in te zetten voor het goede doel, door te leren over het offer van George Maduro, en door samen in gesprek te gaan verruim je de geest en sta je open voor de ontdekking van christelijke waarden.

En als je na dit alles denkt: die Orde - daar wil ik best meer over weten, omdat de dienstdoende aalmoezenier en kapelaan het verhaal van de Heilige St Lazare aanhaalde tijdens het diner, dan is het wellicht ook nog een mooie introductie geweest voor de Orde.

John Jacobs, MLJ

Adjunct Secretaris Genootschap Groene Kruis

Het bal in Gotha

Een prachtige ervaring.

Op 27 juli 2023 werden mijs zus Isa Winnubst en ik, Petr Winnubst, in de ochtend opgehaald door onze grote vriend en *Padre*, Chaplain Bertran van Paassen. Samen gingen wij op weg naar Gotha, een stad dat midden in Thüringen in Duitsland gelegen is.

In Gotha vierden onze Duitse broeders en zusters van onze Orde hun achthonderdjarige aanwezigheid in Duitsland. De ridders van Lazarus vestigden zich achthonderd jaar geleden in Duitsland door in Gotha een ziekenhuis te openen, zoals het in de traditie ligt van onze Orde om ons in te zetten voor de zwakkeren en zieken van onze samenleving.

De autorit met zijn drieën naar Gotha was erg gezellig, maar ook erg lang. Onze reis duurde uiteindelijk, door een paar files en een paar koffiepauzes, in totaal acht uur. Maar de rit was het dubbel en dwars waard. Gotha toonde zich als een prachtige en kleurrijke stad. Een stad die in de middeleeuwen veel macht en commercie had gekend, wat duidelijk zichtbaar was aan de fantastische kleurrijke gebouwen in het centrum van de stad.

Onze Orde was volop vertegenwoordigd door ridders uit vele verschillende landen, waaronder zelfs onze grootmeester. De ridders van Lazarus waren Gotha duidelijk niet vergeten.

Gotha was de ridders van Lazarus ook niet vergeten. Als Orde waren wij uitgenodigd om kennis te maken met de burgemeester van Gotha. De burgemeester sprak vol enthousiasme over zijn mooie stad en verwelkomde onze Orde vol trots bij het vieren van de mijlpaal.

Vanwege het achthonderdjarige bestaan van het ziekenhuis in Gotha en vanwege de betekenis die de ridders van Lazarus hadden gehad bij het oprichten van het ziekenhuis, was er een standbeeld gemaakt van een ridder van Lazarus. Het beeld werd onthuld door de burgemeester samen met onze grootmeester en staat in het stadscentrum van Gotha, dichtbij “ons” ziekenhuis.

Naast deze ontmoeting met de burgemeester en de onthulling van het standbeeld, had de organisatie een prachtig programma verder gevuld met een paar zeer interessante lezingen, een rondleiding door de stad, een bezoek aan het prachtige kasteel of aan het museum over vrijmetselaren, het samen vieren van een mis en natuurlijk het diner gevolgd door het bal.

“Het was een perfecte gelegenheid om onze broeders en zusters aan de andere grens beter te leren kennen.”

In de lezingen werd gesproken over de ridderlijkheid, de ridderlijke idealen en onze historie. Ook sprak de grootmeester in een lezing over zijn visie op de toekomst van onze Orde.

In het programma zat ook een facultatief gedeelte: bezichtigen van het kasteel of het museum over vrijmetselaren. Isa en ik kozen voor het bezichtigen van het kasteel. Het waren allebei erg goede opties, maar kastelen hebben ons altijd al enorm aangesproken. Daarom was de keuze voor ons al snel gemaakt. Het kasteel was erg mooi, het bevat zelfs een prachtige theaterzaal dat nog steeds in gebruik is.

De mis die wij samen vierden als Orde was ook een erg mooie ervaring. Het was een oecumenische viering en alle Ordeleden mochten in mantel deelnemen aan de processie. De bisschop van de anglicaanse kerk predikte bemoedigende en inspirerende woorden. Onze eigen *Padre*, Chaplain Bertran van Paassen las het evangelie voor.

In de avond volgde een feestelijk diner, met toespraken van onder andere de grootmeester en onze eigen Groot-Baljuw, Herma Wijers. Onze tafelgenoten waren erg leuke mensen, afkomstig uit meerdere regionen uit Duitsland. Het was een perfecte gelegenheid om onze broeders en zusters aan de andere kant van de grens beter te leren kennen.

Na het diner volgde het bal. De band zette prachtige nummers in en al snel zat de sfeer er goed in. Alle aanwezigen dansten en zongen mee. Zelf stond ik – na aandringen van dr. Rademachers – op een gegeven

moment met een microfoon samen met de band op het podium het liedje “*Hit the road, Jack*” te zingen. Duidelijk mag zijn dat het een avond was vol sfeer, die niet snel vergeten wordt.

“Zelf stond ik, na aandringen van dr. Rademachers, op een gegeven moment met een microfoon samen met de band op het podium het liedje “Hit the road, Jack” te zingen.”

De volgende dag hadden wij afgesproken met de andere katholieke leden van onze Orde om samen naar een katholieke kerkmis te gaan. De gemeenschap was al op de hoogte van onze komst en waren zeer verwelkomend en hartelijk. Het was een mooie afsluiting van een prachtige ervaring. De reis terug duurde slechts zes uur en bood een ideale gelegenheid om alle belevenissen met elkaar te delen en te bespreken.

Onze reis naar Gotha, het samenzijn van de leden uit andere landen en het feest, maakte voor mij duidelijk hoe groot en internationaal onze Orde is. Daarnaast was een prachtige gewaarwording dat ongeacht die grote verscheidenheid aan nationaliteiten, alle leden zeer toegankelijk, hartelijk en betrokken zijn. Ordeleden zijn waarlijk onze broeders en zuster, ook als zij in het buitenland verkeren.

Petr Winnubst, LL.M., MLJ

PR Officer

Bericht uit Commanderij St. Damiaan

Beste broeders, zusters en vrienden van de Commanderij St Damiaan,
We hopen dat jullie allemaal een prachtige en aangename vakantieperiode hebben doorgemaakt en in goede gezondheid verkeren.

Het schooljaar in de BLO VUURTOREN school is reeds een aantal dagen gaande en we hebben reeds een gesprek gehad met de directie omtrent onze activiteiten binnen de school in navolging van de activiteiten in vorige jaren binnen het liefdadigheidsproject van de Orde van St. Lazarus en sinds januari 2023 binnen de FV Commanderij St Damiaan.

“Op datzelfde moment kregen ze hun fluohesje die wij voor hen bezorgden en bedrukten met het schoollogo.”

Ik was aanwezig op de startdag van de Vuurtorenschool op het einde van augustus waar alle kinderen en ouders konden kennismaken met hun leraren en hun klasindeling.

Op datzelfde moment kregen ze hun fluohesje die wij voor hen bezorgden en bedrukten met het schoollogo. De fluohesjes werden

aangekocht door een sponsor van dit project, een lokaal schoonmaakbedrijf die ik aansprak. Ik hoop in de toekomst nog sponsors te kunnen vinden.

Jethy is reeds druk bezig met het maken van Kerst- en Nieuwjaarskaarten want iedereen jaar maakt ze er zo een 200-tal. Ze maakt er zo een 2 à 3tal per namiddag. Tevens is ze bezig met het haken van knuffels, hand- en toiletzakjes ter verkoop en tevens ter financiering van onze werking. Deze producten zijn te koop door het sturen van een mail naar Jethy en ook op verscheidene Wintermarkten waar we aanwezig zullen zijn.

Naar aanleiding van het gesprek met de directie zullen we volgende activiteiten berichten binnen de schoolwerking. Op alle vrijdagen zullen we in het eerste lesuur kinderen begeleiden bij het lezen. Na het middagmaal zal Jethy workshops haken geven aan belangstellende kinderen tot het maken van bruikbare haakwerk zoals pannenlappen en potonderleggers om te verkopen op de wintermarkt in de school.

Op dinsdag en dondermiddagen zullen we met de verschillende klassen verkoopbare spullen maken om deze ook te verkopen op de Wintermarkt ten voordele van de school. Hiervoor zal materiaal moeten aangekocht worden. Dit zullen we financieren vanuit de gelden die we verkrijgen door de verkoop van Kerst- en Nieuwjaarskaarten en haakwerken van Jethy.

Dit is weer een druk programma. Diegenen die graag een bijdrage willen leveren laten ons iets weten per mail. Dit kan zijn: meehelpen bij de vrijdagse leesmomenen, of bij de workshops haken of bij de begeleiding op dinsdag en donderdagnamiddag bij het maken van verkoopbare spullen. Ook kan je steeds een financiële bijdrage leveren voor de aankoop van materialen op het rekeningnr. KBC BE46 7360 3593 5736 van de Commanderie van St Damiaan

De wintermarkt gaat doorgaan op vrijdagavond 15 december 2023 waar Jethy haar kerstkaarten, knuffels, handtassen zal verkopen ten voordele van de school. Op de markt zal men ook zelfgebakken wafels en spullen kunnen kopen samen met versnaperingen en bijpassende dranken allemaal ten voordele van de school.

“Dit is weer een druk programma. Diegenen die graag een bijdrage willen leveren laten ons iets weten per mail.”

Plaats dus dit moment in jullie agenda en wees aanwezig ter ondersteuning van de werking van de school. Van het ogenblik dat ik meer details ontvang van de school zelf omtrent deze activiteit stuur ik die vervolgens door

Met vriendelijke groet en tot binnenkort.

Patrick Claeys

Voorzitter van de FV Commanderie St Damiaan

Column: (Echte) ridderlijkheid

Column afl. 2: Lohengrin

In de eeuwenoude kronieken van de ridderschap schittert een naam als een ster aan de christelijke hemel van ridderlijkheid: Lohengrin. Deze zoon van de ridder Parsifal ging de geschiedenis in als een voorbeeld van ridderlijke deugden zoals rechtvaardigheid, geloof en mededogen. Zijn levensverhaal vertelt ons over de innerlijke reis van een ridder die zijn roeping ontdekte en de goddelijke leiding in zijn leven volgde.

“Zijn levensverhaal vertelt ons over de innerlijke reis van een ridder die zijn roeping ontdekte en de goddelijke leiding in zijn leven volgde.”

De Roeping van Lohengrin

In de literatuur wordt beschreven dat Lohengrin zijn queeste als een jonge ridder met dezelfde verlangens naar roem en eer begon als zijn vader Parsifal. Al snel werd hij geroepen tot een heilige missie, vergelijkbaar met de zoektocht naar de Heilige Graal die Parsifal ondernam.

Lohengrin werd opgeroepen om de onschuldige Elsa van Brabant te redden, die vals beschuldigd werd van de moord op haar broer, de hertog Gottfried. Deze beschuldiging had het leven van Elsa verwoest, en haar smeekbeden om hulp bereikten de oren van Lohengrin. Hier zien we al een cruciaal aspect van christelijke ridderlijkheid:

mededogen. Lohengrin's hart werd geraakt door het lijden van een onschuldige vrouw, en hij voelde de plicht om in te grijpen, zelfs als dat betekende dat hij zijn eigen verlangens en ambities opzij moest zetten.

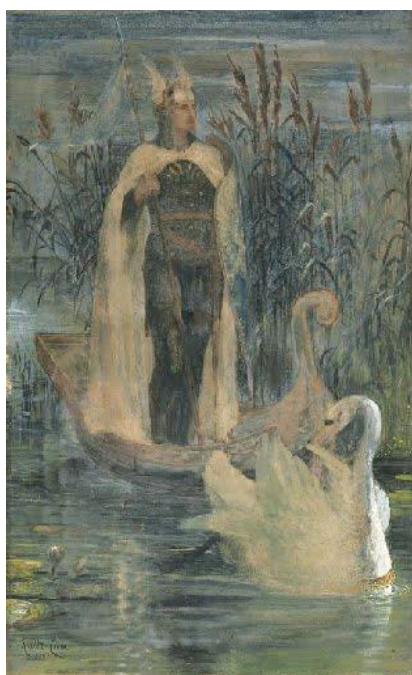
De roeping die Lohengrin ontving, was niet luidruchtig of spectaculair. Het was eerder een stil fluisteren in zijn ziel, een innerlijke overtuiging dat dit zijn goddelijke bestemming was. Hij begreep dat zijn queeste geen zoektocht naar persoonlijke roem was, maar een dienst aan het hogere goed, gerepresenteerd door Elsa en de waarheid.

De Zwaan en de Boot

De manier waarop Lohengrin zijn missie uitvoerde, onderscheidde hem nog meer van andere ridders. Hij verscheen niet te paard, gewapend met zwaard en harnas, om zijn tegenstanders te verslaan. In plaats daarvan koos hij voor een symbolische en vreedzame aanpak. Lohengrin wordt vaak afgebeeld terwijl hij in een boot zit,

STUDIES OF GÖTTSCHEW: "LOHENGRIIN"

vaak afgebeeld terwijl hij in een boot zit,

voortgetrokken door een zwaan. Deze afbeelding is doordrenkt met symboliek en onthult veel over zijn karakter en overtuigingen.

De zwaan symboliseerde zuiverheid en genade, eigenschappen die Lohengrin belichaamde. Het witte verenkleed van de zwaan stond symbool voor onschuld, terwijl zijn gratie en elegantie de ridderlijke hoffelijkheid van Lohengrin benadrukten. Dit was een krachtig statement van zijn bereidheid om gerechtigheid en waarheid te brengen zonder geweld of bloedvergieten.

De boot, die door de zwaan werd voortgetrokken, vertegenwoordigde de reis van Lohengrin, zowel fysiek als spiritueel. Het was geen gewone reis, maar een zoektocht naar gerechtigheid en verlichting. Lohengrin begreep dat zijn queeste niet beperkt was tot het redden van Elsa; het was ook een spirituele reis om de diepere betekenis van rechtvaardigheid en geloof te begrijpen.

Wat Lohengrin onderscheidde van andere ridders, was zijn onwankelbare vertrouwen in de Goddelijke leiding. Zo verscheen hij niet met luidruchtig wapengekletter en geweld, maar in een boot, voortgetrokken door een zwaan. Dit symboliseerde zijn diepgaande connectie met het goddelijke en zijn bereidheid om gerechtigheid te brengen zonder geweld.

De Onbekende Ridder

Een van de meest opmerkelijke aspecten van Lohengrin's queeste is dat hij besluit om zijn ware identiteit niet aan de mensen om hem heen te onthullen. Hoewel hij Elsa redde en de waarheid aan het licht bracht, koos hij ervoor om een onbekende ridder te blijven. Dit besluit was doordrenkt met diepgaande betekenis en weerspiegelde opnieuw zijn nederigheid en zijn toewijding aan een hoger doel.

“Dit besluit was doordrenkt met diepgaande betekenis en weerspiegelde opnieuw zijn nederigheid en zijn toewijding aan een hoger doel.”

Lohengrin wist dat het onthullen van zijn ware identiteit als de zoon van Parsifal en de erfgenaam van een nobele erfenis persoonlijke roem en macht met zich mee zou brengen. Maar hij had door dat zijn missie verder ging dan persoonlijke ambities; het ging om gerechtigheid en dienstbaarheid aan anderen.

Dit aspect van Lohengrin's verhaal herinnert ons eraan dat christelijke ridderlijkheid niet draait om zelfverheerlijking, maar om het hogere goed. Het gaat om het dienen van anderen, zelfs als dat betekent dat we onze eigen verlangens en ambities

opofferen. Lohengrin's onzelfzuchtige keuze om een onbekende ridder te blijven, getuigt van zijn opoffering en toewijding aan gerechtigheid.

Geloof en Rechtvaardigheid

Een centraal thema in het verhaal van Lohengrin is geloof. Zijn geloof in de goddelijke roeping leidde hem op zijn queeste en gaf hem de kracht om obstakels te overwinnen. Dit geloof was niet alleen gebaseerd op blinde overtuiging, maar op een diepgaand vertrouwen in de goddelijke leiding.

Het verhaal van Lohengrin herinnert ons eraan dat geloof een krachtige drijvende kracht kan zijn. Het stelt ridders en zoekers van gerechtigheid

in staat om moedig voorwaarts te gaan, zelfs in de moeilijkste tijden. Lohengrin's geloof stelde hem in staat om Elsa te redden en gerechtigheid te brengen, zelfs in het aangezicht van grote tegenstand.

Rechtvaardigheid was het doel van Lohengrin's queeste. Hij streefde naar de waarheid en het herstel van Elsa's eer, en hij was bereid alles op te offeren om dat doel te bereiken. Dit benadrukt het belang van rechtvaardigheid als een centrale waarde in christelijke ridderlijkheid.

De Eeuwige Erfenis

Het verhaal van Lohengrin herinnert ons eraan dat ridderlijkheid niet draait om persoonlijke roem of gewelddadige triomfen, maar om dienstbaarheid aan anderen en het hogere goed. Het roept ons op om te geloven in de goddelijke leiding, rechtvaardigheid na te streven en nederigheid te tonen in onze daden.

In de wereld van Lohengrin ontdekken we dat ware ridderlijkheid gebaseerd is op deugdzaamheid, trouw en het handelen in lijn met goddelijke waarden. Het benadrukt dat het niet voldoende is om fysieke kracht te bezitten. Wat er echt toe doet is een zuiver hart en een sterke geest, geleid door rechtvaardigheid en liefde voor de medemens.

Laten we de erfenis van Lohengrin koesteren en zijn voorbeeld volgen, niet alleen als ridders, maar als zoekers naar gerechtigheid en deugdzaamheid in een wereld die dat nu meer dan ooit nodig heeft. Lohengrin's queeste mag dan minder bekend zijn dan die van zijn vader Parsifal, maar zijn boodschap schijnt net zo helder, een baken voor alle ridders en zoekers van gerechtigheid om te volgen.

“Lohengrin's geloof stelde hem in staat om Elsa te redden en gerechtigheid te brengen, zelfs in het aangezicht van grote tegenstand.”

“Het verhaal van Lohengrin herinnert ons eraan dat ridderlijkheid niet draait om persoonlijke roem of gewelddadige triomfen, maar om dienstbaarheid aan anderen en het hogere goed.”

Drs. Isa Winnubst MLJ

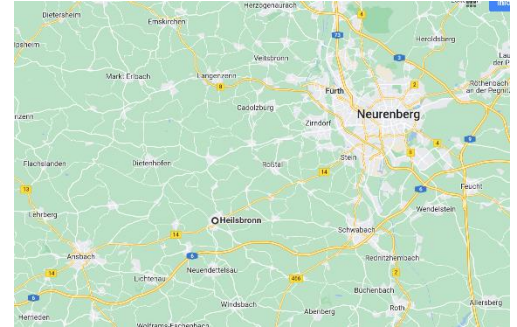
PR Officer

Investiture Heilsbronn – Grand Bailiwick of Germany

Slechts enkele weken na een werkelijk fantastisch goed georganiseerd feest in Gotha kwamen de leden van de Grand Bailiwick in Duitsland weer bijeen in Heilsbronn. Heilsbronn is een kleine stad in de deelstaat Beieren in de regio Ansbach, ongeveer op 30 kilometer afstand van Neurenberg.

Vanaf Vaassen zonder oponthoud is het ongeveer 7 uur rijden met een gemiddelde van 100 km. U begrijpt dat deze dame dan enige tijd onderweg is rekening houdend met de eventuele file die er altijd wel is en de zomerse wegwerkzaamheden waarbij het tempo altijd onder de 100 km ligt en er ook pauzes gehouden moeten worden. Bij droog en zonnig weer, en dat was het, is het een aangename rit. Zeker als je eenmaal onder Düsseldorf bent waar de omgeving steeds glooiender en groener wordt en dat is dan ook weer genieten.

“Heilsbronn, zoals velen van u weten, is het voor uw Grand Bailiff, een tweede thuis geworden.”

Heilsbronn, zoals velen van u weten, is het voor uw Grand Bailiff, een tweede thuis geworden. En zo voelt het ook als je aankomt. Dit keer met meer vertraging dan ingeschat parkeer ik mijn fleurige bloemenauto bij de Munster rond half zes. De Munster is gebouwd in 1132 als een cisterciënzerklooster. In de periode van 1297 tot 1625 is het de erfelijke begraafplaats van de familie Hohenzollern. Verder zijn de eerste drie keurvorsten uit Brandenburg er ook begraven.

De Munster geeft met zijn rijke laat middeleeuwse kunstwerken een voorproefje van de spiritualiteit van de cisterciënzers in de tijden dat de abdij een belangrijke rol speelde. De gelijknamige bron (“Heils-Brunnen”) heeft zijn oorsprong onder de kathedraal en stroomt naar buiten door een overdekt doopvont en is de oorsprong van de Schwabach-rivier. Het zal u niet verbazen dat langs deze Kathedraal en dit oude klooster een van de Santiagowegen loopt.

Lopend naar de Kerk maak ik een praatje met een van de inwoners alvorens ik zacht de Kerkdeur open.

Rechts in de Kerk lopen toeristen de aanwezige kunst te bekijken terwijl anderen zijn gaan zitten om te luisteren naar de dienst die net is begonnen. Pas als refendar broeder Andreas Rademacher mij opmerkt loop ik naar de vrijgehouden plaats en neem deel aan de dienst. En hoe mooi is het dan als het einde van de dienst aan de aanwezigen wordt gevraagd of er nog “Geburtstagskinder” aanwezig zijn. Even is het stil en wordt er rond gekeken, dan stapt broeder Clemens naar voren en noemt mijn naam. En alle aanwezigen draaien zich om en kijken mij aan en zingen tweemaal achtereen:

“Viel Glück und viel Segen auf all deinen Wegen, Gesundheit und Freude sei auch mit dabei“

Waarop eenieder, inclusief de aanwezigen inwoners van Heilsbrunn, mij persoonlijk komen feliciteren.

Hoe mooi is dat, ik sta verrast te glunderen. Een warm welkom, dat is zeker.

Aansluitend genieten wij in het tegenoverliggende oude klooster van een eenvoudige maaltijd. Nadat wij gezamenlijk hebben opgeruimd wordt er een korte video-opname gemaakt waarbij wij al zingend Ordezuster Gabi Stern, die helaas niet aanwezig kon zijn, feliciteren met haar geboortedag.

De avond wordt in een ontspannen sfeer gevuld met aangename gesprekken tot in de kleine uurtjes. Opvallend was het etiket op de wijnfles ... een vlinder. Toeval bestaat niet denk ik zachtjes.

“Opvallend was het etiket op de wijnfles ... een vlinder.”

Zaterdagmorgen worden wij om zeven uur gewekt door de Kerkklokken, de zon is al volop aanwezig en ik blijf nog even liggen luisteren naar het klokgelui voordat ik in beweging kom.

Na het ontbijt is er de ledenvergadering waarbij ik aanschuif, nadien de gezamenlijke lunch en is er voor de meeste leden vrije tijd tot vijf uur 's middags.

Aan het einde van de middag lopen wij in processie van het klooster naar de Kerk en met het klokkengeluid als onze begeleiding lopen wij de Kerk binnen. Een mooie dienst met wederom een prachtige preek van dominee Klaus Buhl. De preek vertelt het verhaal van een vrouw die het benodigde water dagelijks bij de bron moet halen. De vrouw draagt een stok over haar schouders

met aan beide kanten een kruik. De weg, een onverharde landweg is een flink stuk lopen en voelt op de terugweg langer en zwaarder met de met water gevulde kruiken. Een van de kruiken had een barst, en deze kruik verloor iedere dag langs de gehele landweg water. Kostbaar water, zo kostbaar dat de kruik zich schuldig voelde en zich schaamde dat hij maar de helft kon presteren van hetgeen waarvoor hij gemaakt was. Na twee jaren had de kruik alle moed verzameld en sprak de vrouw bij de waterbron aan en vertelde haar hoe bezwaart hij zich voelde dat hij water lekte. De vrouw luisterde vol aandacht en nadat de kruik was uitgesproken was het even stil. De vrouw glimlachte en zei: “Heb je gezien dat er aan jouw kant van de weg bloemen bloeien en aan de andere kant niet? Ik heb gemerkt dat je water verloor en om die reden heb ik langs de gehele landweg

“Ik heb gemerkt dat je water verloor en om die reden heb ik langs de gehele landweg bloemenzaad gestrooid.”

bloemenzaad gestrooid. En elke dag wanneer wij naar huis lopen geef jij ze water. Door wat je bent en hoe je bent geniet ik nu iedere dag van een prachtige bloemenpracht. Kan ik ze plukken en versieren de bloemen de tafel in ons huis. Voel je niet schuldig en wees tevreden zoals je bent. Ik ben je dankbaar, want zonder jou en deze bloemenpracht was mijn dagelijkse weg vele malen zwaarder geweest en ons huis minder fleurig. Ik ben jou dankbaar omdat jij bent zoals je bent.”

Beide kruiken hebben ieder de eigen waarde voor deze vrouw. In de preek werd op dit onderwerp verder ingegaan, heel waardevol.

“Beide kruiken hebben ieder de eigen waarde voor deze vrouw.”

Kijkend naar de Investituur is er een verschil met ons in Nederland en wel dat de Kerkdienst op een gegeven moment wordt onderbroken voor de Investiture en na installatie van, dit keer twee postulanten en twee promoties, wordt de Investiture weer beëindigd en de Kerkdienst weer hervat. En wat ik persoonlijk ook als fijn ervaar is dat er veel gezongen wordt en dat er altijd goed meegezongen wordt door de aanwezigen.

“En wat ik persoonlijk ook als fijn ervaar is dat er veel gezongen wordt en dat er altijd goed meegezongen wordt door de aanwezigen.”

Mooi om te zien dat zowel postulanten als promovendi familieleden mee hadden genomen.

Na de gebruikelijke groepsfoto lopen wij gezamenlijk terug naar

het klooster waar wij onze mantels naar de kamer brengen en daarna in de kloostertuin genieten van een drankje alvorens later aan tafel te gaan voor een wederom smakelijke en ontspannen avond.

Het weekeinde wordt afgesloten door op zondagochtend met een aantal leden de plaatselijke Kerkdienst te bezoeken om daarna huiswaarts te keren.

Herma Wijers, DGCLJ

Grand Bailiff

Interviews met onze postulanten

Naam: Erik Müller

Wat is uw naam, volledig met voornaam, doopnamen en achternaam?

Erik Heije Müller

Tot welke commanderij gaat u toetreden?

Holland en Zeeland

Wat is uw beroep?

Informatiearchitect /
Applicatieportfoliomanager

Wat is het mooiste wat u gedaan heeft in uw leven?

Ik heb meerdere malen een mensenleven mogen redden als hulpverlener.

Wat betekent geloof voor u?

Kracht, hoop, liefde. Geloof is voor mij niet alleen het lezen van de Bijbel en het bezoeken van kerkdiensten, maar ook het in de praktijk brengen van naastenliefde. Zo ben ik al 23 jaar vrijwilliger bij het Rode Kruis en actief binnen mijn eigen kerkgemeente.

“Ik heb meerdere malen een mensenleven mogen redden als hulpverlener.”

Om welke reden heeft u besloten om tot onze Orde toe te willen treden?

Als verzamelaar van en auteur over Nederlandse ridderorden en onderscheidingen was ik al een paar keer de Orde tegengekomen. Nadat ik in contact ben gekomen met een paar leden van de Orde en van 22 april - 1 mei jl. mee geweest ben met de pelgrimage naar Jerusalem, heb ik besloten toe te treden tot de Orde.

Wat is uw mooiste herinnering uit uw kindertijd?

Dat zou ik echt niet meer weten :-)

Wat zou u vanuit onze Orde willen oppakken?

Bijdragen aan activiteiten van de Orde. Daarnaast ben ik van oorsprong opgeleid tot archivaris en heb ik veel kennis over ridderorden en onderscheidingen. Ik kan hier de Orde dus zowel op archiefkundige en geschiedkundige wijze ondersteunen.

Naam: Dorette Schilte-Ouwehand

Wat is uw naam, volledig met voornaam, doopnamen en achternaam?

Dorette Schilte-Ouwehand. Doopnamen:
Dorothea Maria Bernardina Casparina

Tot welke commanderij gaat u toetreden?

Commanderij Holland en Zeeland

Wat is uw beroep?

Jurist, werkzaam geweest in de internationale financiële wereld onder andere bij De Nederlandsche Bank en Citibank. Inmiddels gepensioneerd.

Wat is het mooiste wat u gedaan heeft in uw leven?

“Ik wil mij richten op de pijler Charitas. Mijn persoonlijke en professionele achtergrond hebben geleid tot een divers netwerk uit onder meer de universitaire, financieel-juridische en Christelijk omgeving.”

Er is geen enkele ervaring die ik zou bestempelen als "het mooiste" wat ik heb gedaan. In bredere zin denk ik aan het feit dat mijn man (Ed is overleden in 2015) en ik anderen wilden laten delen in de kansen en welvaart die het leven ons heeft geschonken. We hebben waar mogelijk anderen bijgestaan met advies, praktische hulp, financiële steun, gedeelde cultuur, gedeelde maaltijden en gastvrijheid. Wellicht speelde hierbij ook mee dat ons huwelijk helaas kinderloos was gebleven en we graag omringd waren door jongere generaties.

Wat betekent geloof voor u?

Geloof is altijd een leidraad geweest in mijn leven vanwege mijn christelijke achtergrond met een katholieke moeder en een doopsgezinde vader. Het geloof vertegenwoordigt voor mij een bron van troost en gemeenschapszin. Het heeft me geleerd om liefde, mededogen en rechtvaardigheid te koesteren. Het heeft mij normen en waarden bijgebracht. Het heeft me geleerd om naar de ander om te kijken.

Om welke reden heeft u besloten om tot onze Orde toe te willen treden?

Door het bijwonen sinds 2019 van velerlei (spirituele) bijeenkomsten van de Orde en de daarbij gevoerde gesprekken, ben ik na diepgaande reflectie, ervan overtuigd dat mijn geloofsovertuiging, mijn waarden en ervaringen harmonieus aansluiten bij de drie pijlers van de Orde: Charitas, Spiritualiteit en Traditie.

Wat is uw mooiste herinnering uit uw kindertijd?

Mijn ouders hebben mijn broertje en mij van jongs af aan bijgebracht hoezeer in de Tweede Wereldoorlog een zware tol is betaald voor ons leven in vrijheid, in veiligheid, een leven zonder angst en schaarste. En dat wij daarvoor altijd dankbaar moeten zijn. Die dankbaarheid en daarbij het gevoel van geborgenheid en veiligheid, is mijn meest intense jeugdherinnering.

Wat zou u vanuit onze Orde willen oppakken?

Ik wil mij richten op de pijler Charitas. Mijn persoonlijke en professionele achtergrond hebben geleid tot een divers netwerk uit onder meer de universitaire, financieel-juridische en Christelijk omgeving. Ik meen dat door deze relaties te benutten de initiatieven en het bereik van de Orde kunnen worden vergroot. Lid worden van de Orde zie ik niet slechts als een onderscheiding, maar als een verplichtende verantwoordelijkheid om in nederigheid de gemarginaliseerden van de samenleving te dienen. Ik ben toegewijd aan deze zaak en enthousiast om samen te werken met de huidige leden, hierbij gedreven door ons gedeelde geloof en gezamenlijke doelstelling

Naam: Tom Scheepstra

Wat is uw naam, volledig met voornaam, doopnamen en achternaam?

Tom Gosewinus Scheepstra.

Tot welke commanderij gaat u toetreden?

Holland en Zeeland.

Wat is uw beroep?

Senior adviseur Staf bij het Directoraat-Generaal Politie en Veiligheidsregio's op het Ministerie van Justitie en Veiligheid.

Wat is het mooiste wat u gedaan heeft in uw leven?

In de jaren als scholier en student kwam ik veel op Paleis Het Loo voor onderzoek en verschillende projecten. Ik had het geluk er een mentor te hebben. Deze jaren, met vele gesprekken en wandelingen, hebben mij gevormd en koester ik voor de rest van mijn leven.

Wat betekent geloof voor u?

Geloof stelt mij gerust. Wetende dat er meer is dan het alledaagse en alle moeilijkheden die men soms tegenkomt. Daarnaast biedt het hoop op de toekomst, geeft het steun en houdt het mij (hopelijk) met beide benen op de grond.

Om welke reden heeft u besloten om tot onze Orde toe te willen treden?

Het doel, vanuit christelijk gedachtegoed, iets voor elkaar te willen betekenen spreekt mij zeer aan. Ik help graag waar kan. Als historicus kan ik overigens de geschiedenis die de Orde meedraagt alleen maar waarderen. Daarnaast heb ik mij bij verschillende activiteiten thuis gevoeld en is het daardoor zo gegroeid.

Wat is uw mooiste herinnering uit uw kindertijd?

Dat zijn de zomers geweest dat we met het gezin, en soms opa en oma, met de boot voeren langs de meren in het noorden. Als kind was ik altijd verbaasd dat we iedere tocht weer goed aankwamen.

Wat zou u vanuit onze Orde willen oppakken?

Als ik zou kunnen bijdragen doormiddel van organisatie of bijvoorbeeld interne communicatie dan ben ik erg gelukkig. Waar nodig spring ik bij. Altijd trouw.

“Geloof stelt mij gerust. Wetende dat er meer is dan het alledaagse en alle moeilijkheden die men soms tegenkomt.”

Naam: Marnix Rijnbout

Wat is uw naam, volledig met voornaam, doopnamen en achternaam?

Marnix Dieudonné Dominique Maria Rijnbout

Tot welke commanderij gaat u toetreden?

Commanderij Sint Willibrord

Wat is uw beroep?

Ik ben nog studierend aan de Ida Gerhardt Academie en zit op dit moment nog in 6 VWO. Hierna wil ik Geneeskunde gaan studeren aan de Universiteit Utrecht.

“Ik het altijd al mensen willen helpen en mij lijkt het ook mooi om dit nog verder uit te kunnen breiden met behulp van de orde.”

Wat is het mooiste wat u gedaan heeft in uw leven?

Ik heb volgens mij al behoorlijk wat mooie dingen gedaan in mijn leven en het is dus ook lastig om er een specifiek iets uit te kiezen. Maar ik denk dat het mijn reis naar Rome moet zijn; dit heeft mij namelijk nog meer doen inzien hoe zeer het geloof mensen verbind.

Wat betekent geloof voor u?

Geloof brengt een verbondenheid met zich mee. Hierdoor kunnen totale vreemden toch een verbintenis voelen, ondanks dat ze elkaar nooit eerder hebben ontmoet.

Om welke reden heeft u besloten om tot onze Orde toe te willen treden?

Ik het altijd al mensen willen helpen en mij lijkt het ook mooi om dit nog verder uit te kunnen breiden met behulp van de orde. Het lijkt me daarnaast ook mooi om het geloof ook als ondersteunend middel hierbij te gebruiken.

Wat is uw mooiste herinnering uit uw kindertijd?

Ik denk dat mijn mooiste herinneringen uit mijn kindertijd de herinneringen aan mijn overleden broer zijn, omdat ik hierdoor in mijn ogen hem toch altijd bij mij draag.

Wat zou u vanuit onze Orde willen oppakken?

Ik heb de laatste paar jaar een interesse gekregen in de mogelijkheden om mensen die om welke reden dan ook moeite hebben met het krijgen en/of bereiken van medische zorg, toch die zorg te kunnen bieden. Het is ook mijn doel om hier later mijn beroep van te maken. Het lijkt mij dus ook leuk en mooi om dit soort mensen met behulp van de orde nu al hulp te kunnen gaan bieden.

Geloven en Elvis

Vorige maand, de maand augustus las ik een artikel over Oranje feesten. Oranjefeesten in augustus? Dan denk je eerder aan de Oranjefeesten rondom de verjaardag van onze Koning en de feesten en evenementen rondom bevrijdingsdag. Oranje feesten op zichzelf voor ons Nederlanders niets bijzonders. Echter hier in het oostelijke gedeelte van de Veluwe kent men de feesten zoals zojuist beschreven maar viert men een tweede keer Oranjefeesten in de periode van half augustus tot en met aanvang september.

Deze Oranjefeesten zijn, zoals men elders in het land benoemt, de zomerfeesten. Afijn, door de kop van het artikel “Elvis-Kerkdienst tijdens Oranjefeest in Beemte-Broekland” werd wel onmiddellijk mijn aandacht getrokken. En zo kon het gebeuren

dat ik op zondagmorgen 13 augustus richting Beemte – Broekland ben gegaan, ongeveer 10 km fietsen.

Een weiland waar auto’s mochten parkeren, speelmogelijkheden voor de jonge jeugd, statafels, veel geparkeerde fietsen en een grote witte tent. De plaats om te zijn, daar gaat de Kerkdienst plaats vinden.

Benieuwd naar wat mij te wachten staat loop ik naar binnen, bijna alle zitplaatsen zijn al bezet en er komen nog steeds bezoekers binnen lopen. Ik

zoek zorgvuldig een plekje aan de zijkant waar naast een paar vrijwilligers nog een plaats vrij is. Vanaf hier heb ik goed uitzicht op het podium.

Dominee Fred Omvlee, hier rechts op de foto, is Elvis fan en samen met de muzikale ondersteuning van the Rising Clouds verzorgt hij “Elvis” Kerkdiensten en reist het hele land door om op deze wijze de muziek van Elvis te combineren met het verkondigen van het geloof. Niet zo moeilijk als je bedenkt dat Elvis heel veel gospels heeft gezongen. De boodschap van Dominee Fred is “Ook al leef en eindig je zoals Elvis, je valt niet uit Gods hand”.

De dienst zelf is een hele ervaring, dat is het op zichzelf al omdat je in een tent zit en daardoor een hele andere atmosfeer hebt. De tent zit vol, vele mensen staan en kijken vol verwachting naar het podium als de band begint te spelen. Echt wel wat anders dan het Kerkorgel en ook de liederen zijn anders, immers er worden alleen liederen van Elvis gespeeld en gezongen. Detail, de dominee zelf is in deze de zanger!

“Ook al leef en eindig je zoals Elvis, je valt niet uit Gods hand”.

“Persoonlijk vind ik een dienst veel aansprekender als er meer gezongen wordt en er een hoog meezingehalte is”.

Als de eerste watervrees bij iedereen weg is gaan mensen meer en meer mee neuriën en uiteindelijk vol enthousiasme meezingen. Het enthousiasme wat de dominee uitstraalt op de aanwezigen is daar mede oorzaak van. Tussen de muziekstukken door vertelt de dominee het levensverhaal van Elvis en combineert dit met de boodschap van het christelijk geloof. Tijdens deze momenten en tijdens de gebeden is het muisstil in de tent.

Nadat de dienst is afgelopen wordt dominee Fred door vele aangesproken en bedankt, ik sta een tijdje te luisteren naar de opmerkingen van de “kerkgangers”. Een veel gehoorde opmerking is:

“Als de kerkdienst vaker zo zou zijn, deze sfeer heeft, dan zou ik beslist vaker op zondag gaan”.

Alhoewel ik de opmerking goed begrijp en daarin mee kan gaan merk ik aan mijzelf dat er wat mij betreft iets meer nadruk op het christelijke, op het geloof gelegd had mogen worden. Anderzijds is het ook wel lastig om een goede balans te vinden tussen genoeg Elvis gehalte en de boodschap van het christelijke geloof. Ik spreek dominee Fred Omvlee heel kort en wij benoemen het maken van een afspraak om eens over zijn dienst en doelen na te praten en natuurlijk ook om over de Orde te spreken!

Mijn indruk, mijn beleving sluit aan bij de opmerkingen die ik heb gehoord. Persoonlijk vind ik een dienst veel aansprekender als er meer gezongen wordt en er een hoog meezingehalte is.

Ik denk dan ook aan liederen met een lichte toon en een vlot ritme. Het is vooral wat men kent draagt bij tot herkenning en dan is er minder schroom om mee te doen en mee te zingen. Waarbij ik als protestant dan toch eerlijkheidshalve moet melden dat de verschillende vaste gewoonten in de Katholieke Kerk daar een goed voorbeeld van zijn. Als oecumenische Orde in Nederland kunnen en moeten wij misschien meer aandacht hebben voor de combinatie van vlot en goed meezingende liederen in combinatie met vaste gewoonten en rituelen. Maar dat laat ik graag aan onze Geestelijken over.

Herma Wijers, DGCLJ

Grand Bailiff

Column: Vraag en antwoord

Zo nu en dan komen bij ons vragen binnen waarvan het antwoord voor ons allen van belang kan zijn. Zo ook de onderstaande vraag:

“Een vereniging als de Orde is helaas niet het type vereniging dat door alle kringen met een even positieve attitude wordt bekeken. Ik wil graag niet dat een eventueel lidmaatschap negatieve effecten zou hebben op mijn professionele activiteiten.

“Het enige wat wij dan kunnen vragen is om geduld te hebben met elkaar. Om elkaars fouten niet meteen af te straffen, maar elkaar de tijd te gunnen om deze fouten te herstellen. Daarnaast behoren wij allen de verzoeken van eenieder serieus te nemen.”

Om die reden is voor mij het aspect "privacy" zeer belangrijk bij een toetreding tot de Orde. Ik ben dan ook geen fan van het publiceren of verspreiden van foto's en zou dan ook achter de schermen willen werken. Ik vroeg mij dan ook af in welke mate met deze verzuchtingen rekening zou kunnen gehouden worden?”

Wij begrijpen deze vraag. Privacy is heel erg belangrijk en wanneer iemand niet op de foto wil, is dit zijn of haar goedrecht. Wat wij kunnen doen om de privacy van iemand te kunnen garanderen is om aan diegene te vragen zoveel mogelijk uit beeld te blijven. Daarnaast zeggen wij toe dat daar waar een fotograaf of een Ordelid foto's maakt, dat deze de opdracht krijgt om van diegene geen foto's te maken. De foto's waar toch diegene op staat die zijn of haar privacy geborgd wil hebben, worden niet gepubliceerd.

Wij kunnen echter geen garantie geven dat alle leden en niet-leden die persoonlijke opnames maken met een mobiele telefoon of fototoestel, deze plaatsen op sociale media. Wij gaan ervan uit dat dit niet zonder toestemming gebeurt, maar een harde controle hebben wij daarop niet. Daarnaast kan het gebeuren dat mensen op een bepaald moment niet meer weten van het verzoek om niet gedeeld te worden, en toch achteraf het beeldmateriaal aan de wereld toont. Het enige wat wij dan kunnen vragen is om geduld te hebben met elkaar. Om elkaars fouten niet meteen af te straffen, maar elkaar de tijd te gunnen om deze fouten te herstellen. Daarnaast behoren wij allen de verzoeken van eenieder serieus te nemen.

In zijn algemeenheid is het zo dat iedereen die zich (in Nederland) in het openbaar begeeft zonder toestemming gefotografeerd en/of gefilmd mag worden. Deze beelden – mits zij geen inbreuk maken op het portretrecht (als u bijvoorbeeld alleen op een afbeelding staat) – mogen ook gepubliceerd worden, als uw privacy niet op ernstige wijze wordt geschonden.

In openbare of publieke ruimtes is het nemen van foto's toegestaan, tenzij de geportretteerde een redelijk belang heeft zich hiertegen te verzetten. Als de persoon redelijke argumenten heeft waarbij kan worden aangetoond dat hij als persoon geschaad wordt, kan de publicatie van de foto verboden worden.

Mocht iemand vragen hebben over dit onderwerp, horen wij het graag. U kunt zich natuurlijk ook altijd rechtstreeks wenden tot onze Chancellor en juridisch adviseur, Chevalier Dominique Rijnbout.

Petr Winnubst, LL.M., MLJ

PR Officer

Tot slot

Samen op weg!

Wij mogen de komende tijd weer veel dingen samen vieren en ondernemen. Vol plezier kijken we daarom uit naar de tijd die komen gaat.

Deze maand staat onze Investituur gepland in combinatie met onze Algemene Leden Vergadering, in Den Haag. Wij hopen vele ordeleden weer te kunnen verwelkomen in Den Haag. De kerstperiode staat ook alweer bijna voor de deur, wat ook weer mooie mogelijkheden geeft voor het opzetten van evenementen en activiteiten. Als redactie gaan wij aan de slag om een mooi kersteditie van de Magazine op te zetten voor u.

Daarnaast is het Kapittel en zijn wij als Public Relations hard bezig met de toekomstvisie en het uitwerken van een visiedocument waarin deze visie wordt vastgelegd. Wij hopen u snel daarover meer te kunnen informeren.

Kortom, voldoende om naar uit te kijken, voldoende om te doen en voldoende om samen te beleven!

Petr Winnubst, LL.M., MLJ

PR Officer

Atavis et armis!

Lazare!